



PARAULES DE VIDA

Paraules des de la creu (III)

Després de demanar al Pare el perdó per als seus perseguidors i de prometre el paradís al malfactor crucificat al seu costat que, en descobrir la veritat de la seua vida i la injustícia que s'estava cometent amb Crist, li va suplicar que es recordés d'ell en el seu regne, Jesús es dirigeix a la seua mare i al deixeble estimat que, acompanyats d'altres dones, es trobaven vora la creu: «Quan Jesús veié la seua mare i, al seu costat, el deixeble que ell estimava, digué a la mare: "Dona, aquí tens el teu fill". Després digué al deixeble: "Aquí tens la teua mare"» (Jn 19,26-27).

En aquesta escena, la pietat cristiana constantment ens ha convidat a dirigir una mirada d'amor a la Mare del Senyor que, en aquest moment en que es compleixen les paraules que l'ancià Simeó li va dirigir profèticament en el moment de la presentació de Jesús en el temple («Una espasa et traspasarà l'ànima» [Lc 2,35]), comparteix com ningú el sofriment del Fill. Però en aquest moment, Maria no és només una mare sofrent, sinó una creient: la seua fe és més forta que el seu dolor; el sofriment i la mort del seu fill no han minvat la seua fe i la seua confiança en Déu. Al peu de la creu ella no sap el que succeirà, però té la certesa que Déu no abandonarà Jesús. Maria és l'única llum de fe i d'esperança que roman encesa a l'Església en l'espera de la pasqua.

La indicació de l'evangelista que «des d'aquella hora el deixeble la va rebre com quelcom propi»



(Jn 19,27), traduïda tantes vegades com que el deixeble «la va acollir a casa seua», ha portat a interpretar aquestes paraules en el sentit que Jesús estava confiant la seua mare al deixeble per a que tingués cura d'ella. Això va donar origen a la tradició que Maria va viure d'ara en avant en companyia de Joan. Una lectura atenta d'aquestes paraules ens porta a descobrir en elles quelcom més que una expressió de preocupació filial pel futur de la mare.

Si aquesta fos la intenció principal de Jesús, s'hauria dirigit en primer lloc al deixeble («Aquí tens la teua mare»). Però Jesús es dirigeix en primer lloc a la Mare: «Aquí tens el teu fill». Hi ha una in-

tencionalitat que sobrepassa la preocupació pel futur de la Mare. Més que confiar Maria al deixeble per a que tingués cura d'ella, Jesús està confiant el deixeble a la seua Mare per a que el cuide a ell i a tots els seus futurs deixebles. Ella, que va cuidar del seu Fill amb amor en el temps de la vida oculta i que, des de la discreció, va ser la seua deixeblla més perfecta, perquè va acollir la Paraula i la va portar a la pràctica, rep des de la creu una nova missió: haurà d'acollir en el seu cor els deixebles del seu fill i cuidar de la seua fe de la mateixa manera que havia acollit Jesús i havia tingut cura d'Ell. El deixeble al qual Jesús estimava i, en ell, tots els futurs deixebles són entregats com a fills a la Mare. Per això ella continuarà des del principi present en l'Església acompanyant-la en l'oració i fent pròpies

totes les seues necessitats. Estem davant una escena de revelació i de missió. A Maria se li anuncia que a partir d'eixe moment ja no és únicament la Mare de Jesús, sinó que és també Mare de l'Església.

En acollir-la com quelcom propi, Joan ens ha indicat que ella, mestra i model de la fe en el moment del dolor suprem, ha de tindre un lloc en el cor dels creients si volem mantenir-nos fermes en la fe quan ens arribe l'hora de la prova, que mai serà més gran que la que Ella va patir.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El P. Arrupe (1907-1991), General de la Companyia de Jesús, va animar des dels seus inicis el diàleg bioètic i la creació del Grup Internacional d'Estudis de Bioètica (GIEB/IEGB), amb un estatut independent en el si de la Federació Internacional d'Universitats Catòliques.

En l'àmbit espanyol també hem de parlar de la inestimable aportació del també jesuïta P. Javier Gafo.

El Dr. Javier Gafo va fundar la Càtedra de Bioètica de la Universitat de Comillas i va participar com a expert en diverses comissions i comitès estatals i governamentals, sent pioner en el diàleg

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

L'aportació jesuïta

amb la que podríem anomenar «bioètica secular».

Com a iniciativa eclesial específica cal citar la institució per part del Papa Sant Joan Pau II, l'11 de febrer de 1994, de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida, amb el Motu proprio *Vitae Mysterium*. Els objectius de l'Acadèmia són estudiar, informar i formar sobre els principals problemes de biomedicina i de dret, re-

latius a la promoció i a la defensa de la vida, sobretot en la relació directa que aquests tenen amb la moral cristiana i les directives del Magisteri de l'Església.

Des de Georgetown cal destacar l'aportació del Dr. Edmund Pellegrino (1920-2013) que va ser Director del Centre de Bioètica Clínica a la Universitat, a més de Cap del Kennedy Institute. Membre de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida,

amb un ampli currículum i més de 40 Doctorats Honoris Causa. Vull ressaltar la seva obra *The virtues in medical practice* (*Les virtuts cristianes en la pràctica mèdica*), per la influència que ha tingut l'ètica de les virtuts en l'àmbit de la bioètica. La bioètica és, en paraules d'Edmund Pellegrino, la més científica de les humanitats i la més humana de les ciències.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticà II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

PALABRAS DE VIDA

Palabras desde la cruz (III)

Después de pedir al Padre el perdón para sus perseguidores y de prometer el paraíso al malhechor crucificado a su lado que, al descubrir la verdad de su vida y la injusticia que se estaba cometiendo con Cristo, le suplicó que se acordara de él en su reino, Jesús se dirige a su madre y al discípulo amado que, acompañados de otras mujeres, se encontraban junto a la cruz: «Jesús, al ver a su madre y junto a ella al discípulo al que amaba, dijo a su madre: “Mujer, ahí tienes a tu hijo”. Luego dijo al discípulo: “Ahí tienes a tu madre”» (Jn 19, 26-27).

En esta escena, la piedad cristiana constantemente nos ha invitado a dirigir una mirada de amor a la Madre del Señor que, en este momento en el que se cumplen las palabras que el anciano Simeón le dirigió proféticamente en el momento de la presentación de Jesús en el templo («Una espada te traspasarà el alma» [Lc 2,35]), comparte como nadie el sufrimiento del Hijo. Pero en ese momento, María no es solo una madre sufriente, sino una creyente: su fe es más fuerte que su dolor; el sufrimiento y la muerte de su hijo no han disminuido su fe y su confianza en Dios. Al pie de la cruz ella no sabe lo que sucederá, pero tiene la certeza de que Dios no abandonará a Jesús. María es la única luz de fe y de esperanza que permanece encendida en la Iglesia en la espera de la pascua.

La indicación del evangelista de que «desde aquella hora el discípulo la recibió como algo propio» (Jn 19,27), traducida tantas veces como que el discípulo «la acogió en su casa», ha llevado a interpretar estas palabras en el sentido de que Jesús estaba confiando a su madre al cuidado del discípulo, lo que dio origen a la tradición de que María vivió en adelante en compañía de Juan. Una lectura atenta de estas palabras nos lleva a descubrir en ellas algo más que una expresión de preocupación filial por el futuro de la madre.

Si esta fuera la intención principal de Jesús, se habría dirigido en primer lugar al discípulo («Ahí tienes a tu madre»). Pero Jesús se dirige en primer lugar a la Madre: «Ahí tienes a tu hijo». Hay una intencionalidad que sobrepasa la preocupación por el futuro de la Madre. Más que confiar a María al cuidado del discípulo, Jesús está confiando al discípulo al cuidado de su Madre para que lo cuide a él y a todos sus futuros discípulos. Ella, que cuidó de su Hijo con amor en el tiempo de la vida oculta y que, desde la discreción, fue su discípula más perfecta porque acogió la Palabra y la llevó a la práctica, recibe desde la cruz una nueva misión: deberá acoger en su corazón a los discípulos de su hijo y cuidar de su fe del mismo modo que había acogido a Jesús y había cuidado de Él. El discípulo al que Jesús amaba y, en él, todos los futuros discípulos son entregados como hijos a la Madre. Por eso ella continuará desde el principio presente en la Iglesia acompañándola en la oración y haciendo propias todas sus necesidades. Estamos ante una escena de revelación y de misión. A María se le anuncia que a partir de ese momento ya no es únicamente la Madre de Jesús, sino que es también Madre de la Iglesia.

Al acogerla como algo propio, Juan nos ha indicado que ella, maestra y modelo de la fe en el momento del dolor supremo, ha de tener un lugar en el corazón de los creyentes si queremos mantenernos firmes en la fe cuando nos llegue la hora de la prueba, que nunca será más grande que la que Ella sufrió.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Confirmacions a la Parròquia de Sant Blai de Tortosa

El dissabte 26 de febrer, a la Missa de les 19 h, van rebre el sagrament de la Confirmació a la Parròquia de Sant Blai tretze adolescents, alumnes del Col·legi de la Consolació, de la Sagrada Família, de l'Institut Cristòfol Despuig i una noia d'Amposta.

La Gna. Victòria Nàcher, de la Consolació, presentà al Sr. Bisbe els qui havien de ser confirmats. Tot seguit, D. Enrique va fer l'homilia on recalçà que la Confirmació ha de ser un compromís al sí que es dona al Senyor i que les decisions s'han de prendre a partir de la fe, vivint la vida com a fills de Déu. Finalment, demanà al Senyor que ajudés a aquests joves a ser fidels i a conservar al llarg de la seua vida la gràcia que rebien en el sagrament. Després de la re-



novació de les promeses del Baptisme es va dur a terme el ritus de la Confirmació.

El Sr. Bisbe, abans de la benedicció final, donà l'enhonorabona als que havien rebut el sagrament i a

les seues famílies, encoratjant-los a continuar la seua formació. Va ser una celebració molt preparada i participada.

Maria Joana Querol Beltrán

Curs de Preparació al Matrimoni



La Parròquia de Sant Miquel Arcàngel de la Cava va acollir, el passat cap de setmana, el Curs de Preparació al Matrimoni de les parelles de l'Arxiprestat Delta-Litoral que durant aquest any con-

trauran matrimoni. Un total de sis parelles de diferents parròquies de l'Arxiprestat hi van participar.

El dissabte es van treballar els diferents aspectes importants del matrimoni, reflexionats a partir de la projecció d'una pel·lícula. El compartir la taula al migdia ens ajuda també a la convivència i per la tarda ens centrem en l'expedient matrimonial i la preparació de la celebració del matrimoni, acabant el dia amb la pregària a la Capella, davant el Senyor.

El diumenge, els nuvis escolten i comparteixen amb un matrimoni la seva experiència i el seu testimoni, acabant amb la participació en l'Eucaristia dominical de la parròquia on se'ls fa entrega del certificat de participació del curs.

Demanem al Senyor que els acompanyi en aquest temps de preparació i els ajudi a construir una veritable comunió de vida i d'amor.

Mn. Joan Guerola

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

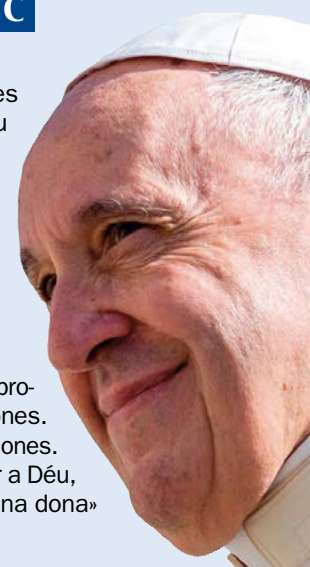


@Pontifex: «Déu va néixer nen per a encoratjar-nos a cuidar dels altres. El seu amor indefens, que ens desarma, ens recorda que el temps que tenim no és per a auto-compadir-nos, sinó per a consolar les llàgrimes dels qui sofreixen» (31 de setembre).

@Pontifex: «Tots poden col·laborar en la construcció d'un món més pacífic: partint del propi cor i de les relacions en la família, en la societat i amb el medi ambient, fins a les relacions entre els pobles i entre els Estats» (1 de gener).

@Pontifex: «Voldria proposar tres camins per a construir una pau duradora: el diàleg entre les generacions, base per a projectes compartits; l'educació, factor de llibertat, responsabilitat i desenvolupament; i el treball, per a la realització de la dignitat humana» (1 de gener).

@Pontifex: «Treballem tots per a promoure les mares i protegir les dones. Quanta violència hi ha contra les dones. Prou. Ferir a una dona és ultratjar a Déu, que va prendre la humanitat d'una dona» (1 de gener).



Jornada de catequistes en el Seminari de Tortosa

«El ministeri del catequista té molt a dir al procés sinodal». Amb aquestes rotundes paraules s'adreçava el Sr. Bisbe als més de 70 catequistes que van assistir a la jornada organitzada per les delegacions de Catequesi i Joventut al Seminari, el dissabte 26 de febrer de 2022.

Una trobada amb dos moments: durant la primera hora, l'Equip diocesà del Sínode va moderar les aportacions que gran part dels catequistes van expressar. Després, un taller per als catequistes d'Iniciació Cristiana, i l'altre per als catequistes de Confirmació i acompanyants de joves.

Gran ambient entre tots els participants, molts eren coneguts d'altres edicions. Alguns, més joves, comencen a venir a les jornades per formar-se i preparar-se en aquest ministeri imprescindible a les parròquies.

Delegació de Catequesi



Celebració del Dimecres de Cendra a la Catedral de Tortosa

El dia 2 de març, Dimecres de Cendra, se celebrà a les 18 h a la capella del Sagrari de la Catedral, una Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal, i concelebrada per Mn. Rafel Prades.

El nostre bisbe Enrique va fer l'homília on ens recordà que en la vida cristiana és necessari fer una renovació a tres nivells:

1. Fem el bé en el que fem, perquè un cristià autèntic no és aquell que no fa el mal a ningú, sinó que fa tot el bé que pot.
2. De vegades fem el bé als altres, però no el fem evangèlicament sinó de manera rutinària. Si fem actes de caritat, ho fem als pobres i necessitats? i el que fem, és de cor?
3. El que Jesús ens recorda avui en l'Evangeli: «Jesús digué als seus deixebles: Mireu de no fer el bé davant de la gent perquè ho vegin, ja que així no podríeu esperar recompensa del vostre Pare del cel». Hem de fer les coses buscant la glòria de Déu.



A continuació, el Sr. Bisbe beneí la cendra i en el moment d'imposar-la deia: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli.» Que aquest temps de Quaresma, iniciat amb la celebració del Dimecres de Cendra,

ens ajude a caminar per arribar a la joia de la Resurrecció del Senyor el dia de Pasqua.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA



- **Dilluns 28**, Teresianes, a les 10.45 h, recés de Quaresma del clergat.
- **Diumenge 3 d'abril**, Tortosa, Col·legi Sagrada Família, a les 12 h, festa patronal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg. a Toledo.

30. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Sant Quirí, tribú ro-

mà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia; sant Guiu.

1. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Venanci, bisbe i mr.; beat Nuño Álvares

Pereira, religiós carmelità; sant Hug, bisbe.

2. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitart.

3. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Sant Nicetas, abat.

Diumenge IV de Quaresma (C)

COMENTARI

«Aquest germà teu ha tornat viu, l'hem retrobat»



El retorn del fill pròdig (1667-1670) de Bartolomé Murillo. Galeria Nacional d'Art, Washington DC (EUA)

Probablement no hi ha cap altra paràbola més bonica que la que llegim aquest diumenge i que coneixem com la «del fill pròdig». En realitat, el protagonista és el pare, que comença per respectar la voluntat del fill: *Pare, dona'm la part de l'herència que em toca. Ell els repartí els seus béns.* Vol que el fill es quedi a casa però només si ho fa lliurement. I a partir d'aquell moment sempre albirarà l'horitzó per a veure retornar el seu fill. Qui estima no perd mai la confiança en l'altre. Per això quan retorna, *encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà.* El fill tenia temor de tornar a casa, ja havia preparat el seu discurs: *Pare he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que en diguin fill teu.* Però l'actitud del pare li dissipa tot temor: el pare l'estima! Ha oblidat el passat: *Porteu el vestit millor, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras; mateu-lo i mengem perquè aquest fill meu ha tornat viu, l'hem retrobat... i es posaren a celebrar-ho.* Aquesta és l'actitud del Pare, del nostre Pare del cel i de Jesús; per això els fariseus el criticaven: *Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.* Per desgràcia aquest amor immens del pare pel seu fill pecador no és entès pel seu germà gran que critica l'acollida del pare: *Ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?* Dissortadament no ha après de l'amor del pare. Pau ens recorda a la segona lectura: *Aquells que viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou... Perquè Déu en Crist reconciliava el món amb ell mateix no retraits-li més les culpes.* Déu ens ha perdonat totalment i ens acull com a fills. La primera lectura ens presenta la novetat: el poble ja ha entrat a la terra promesa per celebrar-hi la festa de Pasqua i *des del matí menjaren productes del país, ja no tenien manà:* s'ha acabat la vella esclavitud; ara hi ha la novetat de la Pasqua. Estimem com el pare o som egoistes com el germà gran?

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraits-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.»

Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: «Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.» Ell els repartí els seus béns.

Pocs dies després, el més jove arplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat.

Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: «Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors.» I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu.» Però el pare digué als criats: «Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat.» I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: «Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras.» El germà gran s'indignà i no volia entrar.

Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: «He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?»

El pare li contestà: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat.»

▶ Lectura del libro de Josuè (Jos 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado de encima el oprobio de Egipto». Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ácidos y espigas tostadas. Y desde ese día en que comenzaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo. Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y os encargó el ministerio de la reconciliación. Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no conocía el pecado, lo hizo pecado en favor nuestro para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: «Padre, dame la parte que me toca de la fortuna». El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobas que comían los cerdos, pero nadie le daba nada. Recapacitando entonces, se dijo: «Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros». Se levantó y vino a donde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: «Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo». Pero el padre dijo a sus criados: «Sacad enseguida la mejor túnica y vestídsela; ponéle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado». Y empezaron a celebrar el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: «Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud». Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: «Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado».

El padre le dijo: «Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado».